

[N. Chr. Christensen.]

medborgere og kalder derfor både på medfølelse over for disse og forståelse. Det er en i høj grad socialt betonet lov for et område, der i de senere år viser en stadig voksende udgiftslinje for erhvervslivet — det kan man vel nok sige uden at blive misforstået. Deri ligger tillige, at den dækker over mange sørgelige skæbner.

Ændringerne tilsigter for det første en udvidelse af begrebet erhvervssygdom, for det andet en forhøjelse af grænserne for erstatning og dagpenge, for det tredje bestemmelsen om støtte til optræning af de ulykkesramte, så de kan vende tilbage til samfundet, og for det fjerde indføres der nye principper vedrørende rådigheden over erstatningsbeløbene, især hvor det gælder den efterladte. Der er endelig foreslået nye ankerregler og en udbygning af administrationen. Gennemførelsen af disse ændringer er anslået til at ville koste forsikringselskaberne — og det vil stort set sige arbejdsgiverne — næsten 13 mill. kr., og statskassen vil det koste næsten 1 mill. kr. mere end i dag.

Selv om vi inden for mit parti har sympati for det område, som loven dækker, kan jeg dog ikke tilbageholde enkelte kritiske bemærkninger, og ej heller kan jeg undlade at give udtryk for betænkelighed over for de stadig voksende sociale byrder for samfundet. Disse bemærkninger vil være af strengt saglig karakter og vil derfor egne sig bedst for en videre drøftelse i det udvalg, jeg forventer bliver nedsat.

Den højtærede minister foreslår, at beregningsgrundlaget for dagpenge og erstatninger skal forhøjes, idet den maksimale årsløn for en arbejder, der er under arbejdsgivernes forsikring, er ansat til 9 000 kr., og maksimalindtægten for husmænd og fiskere, der kan tegne private forsikringer, fordi de ikke har nogen arbejdsgiver, skal kunne forhøjes til godt 5 000 kr. Det er en ret stor procentvis forhøjelse for begge kategorier, men man studser uvilkårlig over den forskelsbehandling, der sker ved fastsæt-

telsen af udgangspunktet for erstatningernes størrelse.

I sin fremsættelse har den højtærede minister henvist til, at de foreslåede forhøjelser af grænserne for erstatninger efter loven skyldes, at lønniveauet, som erstatningerne bør sættes i forhold til, er steget stærkere end prisniveauet. Det kan af andre årsager være udmærket at få dette slået fast, fordi man ofte hører, at lønudviklingen ikke følger med prisudviklingen, men måske skyldes denne saglige udtalelse, der har indsneget sig i fremsættelsen, ikke den højtærede minister selv.

Noget helt andet er, at det er lidt svært at se, hvorfor kriteriet, sammenligningsgrundlaget, fortsat skal være årsindtægten i 1898 for en københavnsk industriarbejder. Jeg har lyst til at spørge, hvorfor man stadig anvender dette kriterium. Hvoraf får man den opfattelse, at det tilgrundliggende i denne lovs sats skal være otte niendedele af, hvad en københavnsk industriarbejder har i årsindtægt? Hvorfor ikke et gennemsnit af den overenskomstsmæssige løn for hele landet? Hvad er årsagen til, at man opretholder dette kriterium, navnlig da man ikke følger det slavisk? Findes det samme beregningsgrundlag for andre sociale ydelser? Det er utvivlsomt rigtigt at foretage en revision af ydelserne, men det forekommer mig, at vi må have klarhed over, om den foreslåede ydelse er i balance med tilsvarende sociale ydelser på andre områder.

Det er højst betænkeligt, at præmien til ulykkesforsikringen siden 1946 er steget med ikke mindre end 529 pct. Denne stigning viser, at vi ikke her i landet har behandlet de ulykkesramte dårligt. Vi må se bort fra, at der ligger en meget stor fristelse i, at forsikringsbyrden kan væltes over på en begrænset kreds i befolkningen, nemlig arbejdsgiverne. Jeg siger ikke noget til, at de skal holde deres arbejdere forsikret, men jeg føler mig utryk ved et tilfældig valgt kriterium. Man må ikke glemme, at ulykkesforsikringsloven er så let at ændre,